

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215982
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118215982.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, zast. AK RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava proti žalovanému: G. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. B. XX, XXX XX E., o zaplatenie sumy 2.000 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/132/2018 -99 zo dňa 11.09.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 610,33 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) č.k. 29Csp/132/2018-99 zo dňa 11.11.2019 rozhodol tak, že prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 610,33 Eur, v lehote 3 od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tretím výrokom nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 2.000.- Eur z dôvodu nesplateného spotrebiteľského úveru. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 53 ods. 9, § 517; § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 3 Nar. vl. č. 87/1995 Z.z. § 9 ods.1, 2; § 11 ods. 1 č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; a výrok o trovách konania § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku.

4. Skonštatoval, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 24.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000 € s uvedením počtu splátok 60, dátumu konečnej splatnosti úveru 20.7.2020, výšky mesačnej splátky 55,30 €, z toho výška mesačnej anuitnej splátky 52 € a náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver 3,30 €, výšky úrokovej sadzby 18,90 %, RPMN 20,70 %, priemernej hodnoty RPMN 13,83 %, odplaty za poskytnutie úveru 20,88 %, najvyššej prípustnej výšky odplaty 27,66 %, celkovej čiastky úveru 3.091,17 €, dátumu splatnosti 1. splátky 20.08.2015 a termínov splatnosti ďalších splátok vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca vrátane poplatkov spojených s poskytnutím úveru. Súčasťou zmluvy o úvere bolo aj dojednanie doplnkovej služby základného súboru poistenia schopnosti splácať úver.

5. Žalobca podaním zo dňa 16.12.2015 oznámil žalovanému, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy o úvere a upozornil ho, že ku dňu 15.12.2015 pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 254,05 € a pozostáva z omeškanej splátky vo výške 208 €, poplatkov vo výške 36,15 € a poistného vo výške 9,90 €. Súčasťou uvedeného upozornenia bola aj výzva na úhradu vyššie uvedenej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň žalovaného upozornil, že ak nedôjde k úhrade tejto pohľadávky, banka je oprávnená využiť ust. § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť úver za predčasne splatný. Uvedená zásielka bola žalobcom odoslaná dňa 16.12.2015. Podaním zo dňa 11.01.2016 žalobca oznámil žalovanému, že z dôvodu porušenia ustanovení zmluvy o úvere a obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere sa stáva úverová pohľadávka k 11.01.2016 predčasne splatnou. Súčasťou uvedeného oznámenia bola aj výzva na úhradu dlžnej sumy úveru vo výške 2.229,60 € v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy, ktorú žalobca odoslal dňa 12.01.2016. Žalovaný ku dňu podania žaloby uhradil celkovo sumu 1 389,67 €, ktorá bola započítaná vo výške 49,55 € na poplatky a vo výške 1.340,12 € na úroky. Podľa predpisu splátok k zmluve o úvere vyplýva, že pri dohodnutej 60 mesačnej splatnosti úveru mal žalovaný zaplatiť 59 splátok vo výške 55,30 € a 60. splátku vo výške 26,47 €.

6. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným 24.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - dobrá pôžička č. XXXXXXXXXX majúcej charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 a nasl. zák. č. 129/2010 Z. z., na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000 € s uvedením výšky mesačnej splátky, rozlíšením splátky na anuitnú splátku a náklady za poistenie, počtu splátok, konečnej splatnosti úveru, celkovej výšky nákladov, priemernej hodnoty RPMN, RPMN, úrokovej sadzby, odplaty za poskytnutie úveru, najvyššie prípustnej výšky odplaty, ako aj zmluvného dojednaní doplnkovej služby základného súboru poistenia schopnosti splácať úver. Žalobca podaním zo dňa 16.12.2015 upozornil žalovaného, že ku dňu 15.12.2015 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 254,05 € s tým, že ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy, banka je oprávnená využiť ust. § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť úver za predčasne splatný. V zmysle bodu 4.3.6 všeobecných obchodných podmienok sa uvedené podanie považuje za doručené 10. deň po odoslaní, teda 26.12.2015 (odoslané dňa 16.12.2015). Keďže žalovaný si neplnil riadne povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, žalobca v zmysle bodu 6.8 obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru podaním zo dňa 11.01.2016 s výzvou na úhradu dlžnej sumy vo výške 2 229,60 € v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy.

7. Keďže jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 aj uvedenie RPMN, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. V prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zák. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o RPMN, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba. Do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel v určitej výške RPMN. Matematický výpočet RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, nemožno označiť za jednoduchý. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajá o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybné má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom (rozsudok KS v Prešove zo dňa 21.01.2019 pod sp. zn. 7Co/132/2018). Žalobca neposkytol žalovanému úplné informácie o všetkých predpokladoch použitých pre výpočet RPMN, mal súd prvej inštancie za preukázanú aj z predložených predpisov splátok k zmluve o úvere pri uvedení výšky jednotlivých splátok ako vstupného údajá pre účely výpočtu RPMN. Z uvedeného predpisu totižto vyplýva, že žalovaný bol povinný zaplatiť iba 59 splátok vo výške 55,30 € a 60. splátku vo výške 26,47 €, čo je v rozpore s údajom o výške mesačných splátok uvedených v zmluve o úvere.

8. Prvoinštančný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chyba povinný údaj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zák. spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, a preto sa predmetný úver podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovanému vznikla iba povinnosť vrátiť žalobcovi istinu poskytnutého úveru. Žalovaný v prospech žalobcu realizoval úhrady v celkovej výške 1.389,67 €.

9. Právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podaním zo dňa 11.01.2016, ktoré sa považuje za doručené dňa 22.01.2016, potom 10 dňová lehota na splatenie úveru žalovanému uplynula dňa 01.02.2016. Keďže žalobca poskytol žalovanému úver v celkovej výške 2.000 € a tento v jeho prospech realizoval do vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej úhrady vo výške 1.389,67 €, potom s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 610,33 € a v prevyšujúcej časti žalobou o zaplatenie nesplatenej istiny úveru zamietol. Žalobca si v predmetnom konaní neuplatnil nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

10. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že ho stranám sporu nepriznal. Žalobca bol v konaní úspešný v 30 % z hodnoty sporu, preto mu nárok nepatrí a úspešnému žalovanému trovy konaniam nevznikli.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu výrokov II. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), d) a h) CSP. Vyslovil svoj nesúhlas s konštatovaním súdu, že v zmluve neboli uvedené údaje o predpokladoch výpočtu RPMN, z ktorého dôvodu súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Napadnutý rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný, lebo neuvádza, aké predpoklady chýbajú. Podľa odvolateľa všetky zákonné údaje v zmluve o úvere sú uvedené. Ak súd nešpecifikoval, čo podľa neho v zmluve chýba, nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné s poukazom na názor obč.-práv. kolégia NS SR zo dňa 03.12.2015, uverejnené v zbierke Stanovísk NS SR 1/2016. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je inou vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie, s poukazom na R 111/1989, rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžh/1/2009, ako aj rozhodnutie KS v PO sp. zn. 9Co/863/2017 zo dňa 07.09.2017. K tvrdeniu súdu o chýbajúcej celkovej sume úveru v Zmluve uviedol, že súd to nesprávne právne posúdil a vyhodnotil, keď zákon používa len vzorec súčtu výšky spotreb. úveru a celkových nákladov, a ďalší spôsob výpočtu neukladá. V čase uzavretia zmluvy výpočet splátok anuity bol realizovaný v celých hodnotách bez desatinného čísla, preto sa mohlo stať, že posledná splátka bola v nulovej alebo nižšej výške, než ostatné. V ďalšom poukázal na to, že nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol zneužitím práva. V súvislosti s pojmom priemerný spotrebiteľ uviedol, že je v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti, aby sa nevyhnutne nepožadovala zodpovednosť za vlastné právne záväzné konanie spotrebiteľa. Poukázal na rozsudok ESD zo dňa 12.01.2006 sp. zn. C-361/04k k pojmu priemerný spotrebiteľ. Priemerný spotrebiteľ v zmysle uvedeného má byť schopný urobiť rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Znamená to, že zmluva má byť v súlade so zákonom a taká, aby bola pre spotrebiteľa čitateľná a bez pochybností. Poukázal aj na Rozsudok DS vo veci č. C-42/15. V prejednáwanej veci spotrebiteľ nebol spochybnený v možnosti posúdiť rozsah svojho záväzku ktorý prijal so všetkými podmienkami. Poukázal na závery rozhodnutí KS v BB sp. zn. 43/Co/2/2019 a KE sp. zn.3Co/253/2018. Navrhol preto rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie, alebo ho zmeniť a vyhovieť žalobe v plnom rozsahu a zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

12. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil

na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, t.j. dňa 11.06.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Odvolací súd vzhľadom na doterajšie konanie má za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

19. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom je potrebné zdôrazniť, že aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú.

Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah. Odvolací súd uvádza, že predmetná vec sa týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaného ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

20. Najprv sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami žalobcu vo vzťahu k tvrdeniu, že predmetná Úverová zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti. Je treba dať za pravdu súdu prvej inštancie, že v Zmluve nie je správne uvedená celková výška úveru. Pri matematickom prepočte 60 mesačných splátok po 55,30 Eur dáva sumu 3.318 Eur, pričom v Zmluve je tento údaj ako celková čiastka úveru vo výške 3091,17 Eur. Už samotná táto skutočnosť je dôvodom na to, aby bol predmetný Úver považovaný za bezúročný a bezpoplatkový. Ak sa žalobca bráni tým, že v čase kontraktácie so žalovaným ich bankový systém umožňoval výpočet splátok len v celých hodnotách, ťažko sa da tomu uveriť, keď rozdiel medzi v Zmluve uvedenou celkovou sumu úveru a po prepočte 60 mesačných splátok je 226,83 Eur v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného je možné jednoznačne potvrdiť názor súdu prvej inštancie, že v zmluve je nesprávne uvedená celková suma úveru.

21. Odvolací súd tiež uvádza, že je bez pochybnosti to, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zákon však jednoznačne stanovuje, aké všetky údaje musia byť v spotrebiteľskej zmluve uvedené a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

22. Je potrebné uviesť, že v predmetnom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je regulovaný osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ako aj v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvným dojednaním tak nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka. Rovnako nemožno prisvedčiť názoru odvolateľa s poukazom na iné rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré špecifikoval na podporu svojich tvrdení. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že pre rozhodovanie o odvolaní v predmetnej veci nie je názor vyslovený v inom rozhodnutí súdu záväzný a to najmä za situácie, keď ide o skutkovo inú vec. V prejednávanom prípade je podstatný zistenie, že v Zmluve o úvere nie je správne uvedený údaj o celkovej výške úveru, ktorý je uvedený nižší o sumu 226,83 Eur. Preto je treba toto vyhodnotiť tak, ako by tento údaj nebol vôbec uvedený, keďže je uvedený nesprávne. Už táto skutočnosť musí byť dôvodom na vyhodnotenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového tak, ako to správne ustálil aj súd prvej inštancie. Ak bol úver vyhodnotený za bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu neuvedenia predpokladov na výpočet RPMN, to len umocňuje správne rozhodnutie prvoinštančného súdu. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval argumentáciu žalobcu vo vzťahu k uvádzaným iným rozhodnutiam za dôvodnú.

23. Možno skonštatovať, že značná nerovnováha môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov za situácie, keď dodávateľ uvedie do zmluvy zavádzajúce údaje, pre mylnosť ktorých vnútroštátne predpisy stanovujú sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

24. Odvolací súd poukazuje aj na záver Nálezu Ústavného súdu SR, podľa ktorého bezúročnosť úveru nastupuje ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorá má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe

ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch)(vid' nález Ústavného súdu SR z 12. mája 2020, sp. zn. III. ÚS 43/2020).

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, pre ktorý bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a to v zmysle § 287 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnoti napadnutého rozhodnutia aj k odvolacím dôvodom sa vyjadril vyššie.

26. Na základe uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to spolu aj so správnym výrokom o trovách konania.

27. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Preto stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).